USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **JUDr. T. M., Ph.D.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2020, č. j. 068012/2020/KUSK, sp. zn. SZ 063114/2020 KUSK ÚSŘ/UK, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 87/2020, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Žalobce (dále „navrhovatel“) se domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 87/2020 spatřuje průtahy, jelikož soud je naprosto nečinný, dosud nenařídil úřední rok a na jeho pozemku se v rozporu se správním řádem staví.

[2] Krajský soud ve svém vyjádření k návrhu uvedl, že spis zaslaný Městským soudem v Praze mu byl doručen dne 28. 7. 2020, následně probíhaly přípravné úkony, které byly dokončeny přeposláním repliky žalobce na vědomí žalovanému, k čemuž došlo dne 18. 2. 2021. Dále uvedl, že zákon nestanoví žádnou lhůtu pro rozhodnutí o žalobě v dané věci, ani nepovažuje tuto věc za přednostní. V současné době je značně zatížen přednostní agendou, v níž je větší počet návrhů. V současnosti projednává věci, které napadly v roce 2019, přičemž neshledal žádný důvod, pro který by měla být navrhovatelova věc projednána mimo pořadí na úkor věcí starších.

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[3] Navrhovatel se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ve věci stavební úpravy a částečné demolice blíže specifikovaného rodinného domu v katastrálním území H.

[4] Navrhovatel podal žalobu spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby dne 25. 5. 2020 u Městského soudu v Praze. Usnesením ze dne 29. 6. 2020, č. j. 11 A 58/2020 - 6, Městský soud v Praze věc postoupil Krajskému soudu v Praze, neboť k projednání a rozhodnutí této věci nebyl místně příslušný. Po nabytí právní moci tohoto usnesení věc postoupil Krajskému soudu v Praze dne 28. 7. 2020.

[5] Krajský soud usnesením ze dne 29. 7. 2020, č. j. 51 A 87/2020 - 11, vyzval navrhovatele k zaplacení soudního poplatku a odstranění nedostatku žaloby spočívajícího v nepředložení kopie napadeného rozhodnutí správního orgánu. Téhož dne rovněž zaslal výzvu a poučení žalovanému o jeho právech a povinnostech a vyžádal zaslání správního spisu.

[6] Dne 17. 8. 2020 soud vyzval navrhovatele, aby upřesnil svůj návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, na tuto výzvu navrhovatel nereagoval, pouze zaslal soudu napadené rozhodnutí žalovaného a uhradil soudní poplatek.

[7] Dne 11. 9. 2020 došel soudu správní spis a vyjádření žalovaného k žalobě, které s výzvou a poučením o právech a povinnostech zaslal dne 18. 11. 2020 navrhovateli.

[8] Dne 18. 1. 2021 obdržel soud repliku navrhovatele k vyjádření žalovaného, kterou zaslal na vědomí žalovanému 18. 2. 2021.

[9] Dne 11. 4. 2021 byl doručen návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu krajskému soudu, který spis se svým vyjádřením rekapitulovaným shora předložil dne 28. 4. 2021 Nejvyššímu správnímu soudu, navrhovatele o svém postupu informoval.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[11] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony předcházející rozhodnutí věci, ale stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje právě podle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[12] V nynější věci nejde o návrh, který by měl krajský soud projednat a rozhodnout přednostně podle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné výslovně uvést, že neshledává závažné důvody

pro přednostní projednání věci (§ 56 odst. 1, věta za středníkem, s. ř. s.). Lze mít pochopení pro snahu navrhovatele o brzké projednání a rozhodnutí z důvodu probíhající výstavby, podobné důvody se nicméně ve stavebních věcech pravidelně objevují, přesto zákonodárce nestanovil pravidlo, podle kterého by tyto věci měly být přednostně projednány a rozhodnuty. Žádné zvláštní důvody, které by nynější věc odlišovaly od jiných stavebních věcí, přitom ze spisu neplynou a navrhovatel neuvádí. Závažné důvody k přednostnímu projednání a rozhodnutí tedy nebyly dány.

[13] Ve vztahu ke kritériím podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[14] Nynější věc je běžně složitá. Jde o stavební věc, navrhovatel nenavrhuje na podporu svých tvrzení jiné důkazy než listiny založené ve správním spise, nelze tedy očekávat, že by ve věci bylo nutné provádět složité dokazování.

[15] Z obsahu návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu lze soudit, že předmět řízení je pro stěžovatele o něco významnější, než je ve správním soudnictví průměrné. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že stavební věci jsou účastníky řízení běžně vnímány významněji. Byť navrhovatel evidentně pociťuje význam nynější věci jako značný, z objektivního pohledu jej nelze považovat za takový jako např. u sporu o sociální dávky osoby, která se nachází v zásadním materiálním nedostatku, nebo sporu o proplacení léčby vážně nemocnému člověku.

[16] V dané věci je nutno uvést, že navrhovatel k celkové délce soudního řízení negativně přispěl tím, že návrh podal u místně nepříslušného soudu, nedoložil k němu zákonem stanovené náležitosti, neodůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a ani neuhradil s podáním návrhu soudní poplatek, třebaže tento je splatný podáním žaloby.

[17] K procesnímu postupu krajského soudu lze uvést, že ve věci průběžně a v přiměřených lhůtách činí procesní úkony směřující k přípravě věci k projednání a rozhodnutí, jak je zřejmé z výše podaného přehledu. Jedinou výjimkou je doslání vyjádření žalovaného navrhovateli po dvou měsících. Je nicméně zřejmé, že v mezidobí byly v řízení činěny jiné nezbytné procesní úkony a sama tato skutečnost délku řízení významněji neovlivnila.

[18] Krajský soud tedy v řízení činil procesní úkony v přiměřených lhůtách, věc je v zásadě připravena k projednání a rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda v tomto stavu nebylo řízení ponecháno po nepřiměřeně dlouhou dobu. Posouzení této otázky je vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[19] Po jejich komplexním zhodnocení dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný.

[20] Od doby, kdy krajský soud obdržel žalobu, neuplynulo ani 10 měsíců a soud v této době činil procesní úkony tak, aby se řízení v rozumné době dostalo do stavu,

kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o věc běžné složitosti. Nelze přehlédnout, že navrhovatel svými kroky negativně ovlivnil délku řízení; jedná se sice o věc pro něj nadprůměrného významu, avšak po porovnání s délkou doby, po kterou je řízení vedeno, nelze v tuto chvíli dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s rozhodnutím věci.

[21] Na podporu tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, publ. pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

IV. Náklady řízení

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu